

Mészáros Imre (1986–2015)

Barátom! Olyan lesz ez a pár sor, mint az életed volt: egyszerű, rövid és igaz. Egyszerű, mert nem vágytál komoly babérokra, ezt az emlékezést is fölöslegesnek tartanád. Megelégedtél volna egy csendes kis

erdei házzal, egy darab földdel, egy jó társal és piciny gyermekekkel. Tudom, ezt elérhetetlennek láttad, pedig minden nap remény egy jobbra. Csak felvetted volna a telefont...

„Élj úgy, hogy ne vegyenek észre ott, ahol vagy, de nagyon hiányozzál onnan, ahonnan elmész.” Nálad jobban senki nem tette magáévá Victor Hugo szavait...

Az a fajta ember voltál, aki nem sokat beszélt, de ha megszólalt, akkor jó volt hallgatni. Szeretted a vadászélményeidről, a technikumban és az egyetemen történt nagy sztorikról mesélni. Ilyenkor mindig kivirultál és ez átragadt másokra is. Olyan szívesen hallgattánknak még...

A társaságban mindig jelen voltál és üres most nélküled minden. Konganak a soproni utcák, elnémultak a pincék falai, csönd honol a kupola alatt és minden Selmecre induló busz üresjárta. Lelkét vesztette mind.

Nem éltél nagy lábon, nem is tehetted volna meg, de ha egy barát nem tudta kiegyenlíteni számláját, Te szívesen megtetted és nem szeretted, ha hálálkodnak érte. Inkább nevetve mondtad: „Így mulat egy magyar úr!”.

Úgy érzem az egyetemen nyíltál ki igazán, ott találtad meg önmagad. Mintha selmeci-soproni diáknak, és azon belül is, Balekcsőznek rendelt volna a Jóisten. Így emlékszem Rád legszívesebben: élettől izzó, vidám fickóként. Belegondolni is borzongató, milyen lelkiállapotban lehettél az elmúlt hónapokban. És talán még sohasem fáj úgy a „Mi lett volna, ha?” kérdés, mint most, hogy a tavasz bontogajta szárnyait és Te már nem vagy velünk, Barátom!

Pedig jó pár tavaszt együtt éltünk át. Pontosan tízenháromat. Együtt váltunk padot koptató diákokból szakállas férfiakká; a hazájukat és az erdőt szerető emberekké. Én most is az erdőn vagyok. Kijöttem a csendbe, hogy újra a közelemben tudjalak. Susognak a fák, talán Te üzensz: elmondanád, miért tetted, de nem értelek...

Tudod, az voltál nekem, amit kevesen mondhatnak el magukról a világban: igaz jó barát. Tudom, hogy Rád mindig számíthatam. Hívhattalak akár éjjel 3-kor, Te készen voltál, hogy meghallgass. Sőt, képes voltál azt is megmondani, ha valamit rosszul csináltam. Tudtad, hogy adok a véleményedre és azt is, hogy a kritikus szavakat is jó szívvel fogadom Tőled. Önmagaddal is kritikus voltál, túlságosan is. Magas követelményeket támasztottál magaddal szemben, és ha önhibádból, vagy önhibádon kívül nem tudtad teljesíteni azokat, azt nehezen emésztetted meg. A megfelelői akarásod több volt, mint példaértékű. Több volt, mert már-már a normalitáson túllépett. Emberek vagyunk Barátom, akik hibázhatnak...

De döntöttél és ezt el kell fogadnunk. Borzalmas lehetett az az időszak, amit az utóbbi időben átéltél. Csöndben, magadban vívódtál, őrültéltél és meg sem pisszentél. Végül kiragadtad a sors kezéből az ollót és magad vágtad el életfonalad. Fájdalmasan rövid utat szabtál magadnak. Túl szigorú voltál magaddal szemben.

Igaz ember voltál, Imó. Egyenes beszédű, gerinces fajta, mint a Szüleid. Szíved csordultig volt hazaszeretettel. Mindened volt az erdőzűgás és a vadászat, amit rajongásig szeretted Édesapádtól örököltél. Most már mellette pihensz a jó móri földben...

„Pajtás, jó éjszakát!”
„Legjobb barátod”:

Cserményi Farkas

Kollwenz Péter (1947–2015)

Megrendülten állunk Kollwenz Péter okleveles erdőmérnök, nyugalmazott erdőfelügyelő sírjánál. Fájdalmas kötelesség hívott ide bennünket, egy kiváló kollégától, baráttól, egy nagyszerű családapától jöttünk elköszönni. Egy olyan erdésztől, aki az erdőkhöz való kötődését, az erdő szerete-tét a családjából hozta, anyai nagyapja és édesapja nyomdokain járva, küldetéseként választotta az erdész pályát.

Kollwenz Péter Pécsen született 1947. június 17-én. Itt töltötte gyermekéveit, s itt járta ki az általános iskolát, majd középiskolai tanulmányait a patinás Nagy Lajos Gimnáziumban végezte. Rövid, egyéves katonáskodást követően tanulmányait a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetemen folytatta, melynek az Erdőmérnöki Karán 1971-ben szerzett diplomát. Munkában eltöltött 36 éve az erdészeti igazgatáshoz, illetve a szakigazgatáshoz kötődik. Az egyetemi éveit követő első munkahelye a MÉM Pécsi Állami Erdőrendezősege volt, ahol 1971 augusztusában kezdett dolgozni üzemtervezőként. Az átszervezések követően 1979 áprilisától üzemtervezési csoportvezető a MÉM Erdőrendezési Szolgálat Pécsi Erdőtervezői Irodájánál. Tervezői feladatait nagy pontossággal lelkiismeretesen látta el. Tudta, tapasztalta, hogy eredményt csak lelkiismeretes munkával, az erdészre jellemző, hagyományos következetességgel lehet elérni.

1988 és 1989 között a Mezőgazdasági Minősítő Intézet Baranya-Somogy Megyei Területi Központjánál dolgozott. 1990 januárjától a 2007. évi nyugdíjba vonulásáig folyamatosan erdőfelügyelői munkát végzett. Hatóságai munkája korrekett, következetes és segítőkész volt. Szakmai tapasztalataival, példamutatásával, tanácsaival segítette munkatársait, s a gazdálkodókat. Köztisztelőben álló szakember volt, töretlen hűséggel az erdőkhöz, hivatásához.

A közéletben is tevékeny, az Országos Erdészeti Egyesület munkájában 1969 óta vett részt. Az Erdészeti Igazgatóság küldötteként, közel három cikluson át segítette az OEE Baranya megyei Helyi Csoportjának munkáját.

Szakmai tevékenységét Kiváló dolgozó kitüntetéssel ismerték el, majd 2007-ben, a nyugdíjba vonulásakor eredményes életútja elismeréseként a Magyar Erdőkért díjban, a Pro Silva Hungariae-díjban részesült.

Családi élete, magánélete példás volt, két gyermeket nevelt fel. Szeretett családjá körében töltött hosszú, békés nyugdíjas évekre vágyott, mely Neki nem adatott meg. Alig több mint egy éve, hogy tudomást szereztünk gyógyíthatatlan betegségéről. Reménykedtünk gyógyulásában, bíztunk kitartásában, szívós, elnyúlhatatlan akaraterejében, de legyűrni nem tudta a szörnyű kórt. A család gyászában osztozva, most búcsúznunk Tőled Péter, kedves Ödi. Emléked szeretettel megőrizzük. Nyugodj békében!

Miszlang Lajos

Szamosi Jánosné (1934–2015)

Helyi Csoportunk szomorúan vette tudomásul a változtathatatlan tényt, hogy kedves tagtársunk, hosszú ideig vezetőségi tagunk február 9-én elhunyt.

Szamosi Jánosné – Hemádi Ida – 1934. március 22-én szü-

tett Szegeden. Egész élete ehhez a városhoz kötődött. Itt tanult, majd munkát is itt kapott. Munkahelyéhez is ilyen hűségesen ragaszkodott, mert 1957-től folyamatosan az erdőgazdaságnál dolgozott nyugdíjba vonulásáig 1989-ig. Életútján végigkövethető az erdészeti, erdőgazdálkodás átalakulása.

Tanítóképzőt végzett, de az erdőgazdaságnál irodavezetői, majd pénzügyi-számviteli munkakört töltött be, a munkaköréhez szükséges végzettségeket folyamatos képzéssel szerezte meg. Munkájáért háromszor kapott Kiváló dolgozó kitüntetést.

Egyesületünknek 1977 óta volt tagja és 1982-től vezetőségi tagként intézte csoportunk pénzügyeit, tagsági elszámolásait. Rá jellemző pontossággal végezte ezt a munkát, mellette gondoskodott arról, hogy a kerekévfordulós tagjainkról megemlékezzünk, és mindig felhívta a vezetőségi tagok figyelmét, ha egy-egy tagunk segítségére szorult. A segítségnyújtásban is élen járt.

Ez a figyelmes gondoskodás tükröződött abban is, hogy nyugdíjaként dolgozott a MEDOSZ megyei bizottságánál, a MTESZ megyei szervezeténél.

A társadalmi munkáját, amit a városért, az emberekért végzett, 1994-ben Vedres István Emlékérem kitüntetéssel ismerték el. (Ez a kitüntetés Szeged város egyik legnagyobb elismerése.) Egyesületünkől az 2005-ben Szombathelyen rendezett vándorgyűlésünkön Elismerő Oklevelet kapott.

Hiányozni fog csoportunkból kedves személye, aki mindig úgy törődött velünk, hogy éreztük felénk irányuló szeretetét.

Búcsúztatására család körben került sor, ezért a Helyi Csoportunk tagjai a március 2-án tartott közgyűlésünkön búcsúztak Tőle, méltatva életútját, értünk végzett munkáját.

Sere Ferenc